

[Hjortnæs]

er ubesvarede, og om initiativerne er tilstrækkelig operative.

Ministeren siger, at det vil være muligt at udarbejde en vejledning i begrænsning af forurening fra affaldsforbrændingsanlæg, og at denne vejledning kan danne grundlag for en godkendelsesprocedure for disse anlæg. Jeg håber, at de initiativer, ministeren vil tage, er tilstrækkelige til at give svar på, hvad det er for en teknik, der skal anvendes i forbindelse med driften af disse forbrændingsanlæg. Vi skulle ikke gerne risikere, at ministeren dikterer højere skorstenene og højere forbrændingstemperaturer, og at det så senere viser sig, at netop sådanne foranstaltninger vil forværre dioxinudslippet. Vi ved jo ikke noget om temperaturforholdenes betydning for dannelsen af dioxiner. Vi ved ikke, hvilken betydning opholdstiden ved forskellige temperaturer har, eller hvilken betydning selve ilttilførslen har; derfor bliver de undersøgelser af forskellige anlæg, der allerede er gennemført, også usikre.

Miljøstyrelsen har udpeget nogle få anlæg som særlig forurenende, men er det nu sikkert? Jeg ved ikke, hvordan miljøministeren har det, men jeg føler mig meget utilpas og meget forvirret. Jeg ved faktisk ikke, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. Jeg ved ikke, om der er grund til at være bange, eller om den risiko, vi lever med her, ikke er større end den risiko, vi lever med for så vidt angår en lang række andre forhold i den moderne verden.

Der er ikke megen hjælp at hente nogetsteds, der er ingen sikre indikationer, ingen sikre råd – vi er på Herrens mark. Hvad gør man så? Lader man stå til? Svaret er nej. Afventer man resultaterne af de undersøgelser, der er iværksat i udlandet – så sparer man jo de penge? Svaret er nej. Hvad så? Jeg mener ikke, at vi kan lade den tilfældige modernælksanalyse stå alene. Det må være rigtigt at gennemføre en landsomfattende og videnskabeligt tilrettelagt modernælksundersøgelse. Vi må være sikre på, at de råd, vi giver de kommende mødre, kan holde. Vi må vide, om det er rigtigt, at spædbørnsdødeligheden er større end tidligere. Det er ministeren, som, måske ved hjælp af sin kollega indenrigsministeren, må skaffe os disse oplysninger. Det må være rigtigt at begrænse mængden af affaldsstoffer, hvad ministeren også er inde på; så lad os få et forslag til

hvordan. Det må være rigtigt at igangsætte en produktudvikling af emballager, som ved deres destruktion ikke forgifter atmosfæren omkring os; så lad os få en operationel plan for, hvordan man sætter en sådan udvikling i gang.

Jeg ved ikke, om det er rigtigt at standse etableringen af nye forbrændingsanlæg, men jeg er enig i, at der ikke er meget ved at give miljøgodkendelse, hvis der ikke er skabt sikkerhed for, at forbrændingsanlæggene udleder mindre mængder dioxin end det, miljømyndighederne tillader. Derfor må vi erhverve os den fornødne viden og udvikle den teknik, som er nødvendig, og gerne i samarbejde med andre lande. Vi kan ikke blot sidde med hænderne i skødet; også her må vi være operationelle. Kort sagt: vi mangler en handlingsplan, som giver os begrundet håb om, at vi snarest får løst dioxinproblemerne.

Derfor er jeg også glad for, at jeg kan slutte mit indlæg med her at takke ministeren for tilsagnet om, at ministeren vil lade en sådan handlingsplan udarbejde, og jeg håber, at ministeren også kan give tilslutning til, at det sker på grundlag af den dagsorden, som tidligere er foreslået.

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Det konservative folkeparti har nøje fulgt med i debatten om dioxinforurening. Vi føler det uhyre væsentligt at observere enhver form for forurening, der kan skade den enkelte borger og den enkelte familie.

Dioxinforureningen fra affaldsforbrændingsanlæg er for nylig blevet beskrevet af miljøstyrelsen i en rapport om problemstillingen. Rapporten viser samtidig, hvilke initiativer miljøstyrelsen yderligere vil tage for at belyse emnet, samt hvilke forholdsregler der i forbindelse med miljøgodkendelse af sådanne anlæg skal være gældende.

Det vil i princippet være korrekt, at vi fra folketingets side tilskynder miljøstyrelsen til at fortsætte sit arbejde på dette område, som så få af os i virkeligheden kender ret meget til.

Ethvert miljøproblem må betragtes ud fra den synsvinkel, at en definition af problemet foregår ved hjælp af afbalanceret saglighed og grundighed. Det er altid let at blæse et miljøproblem op i ly af mediernes beivgenhed og derigennem skabe sig en kortsigtet